

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI **BARTOLOMEJ**

ROČNÍK XXI.

ČÍSLO 5

MÁJ 2013

Nie je Meno ako meno - Rozhovor s Helenou Šlenkerovou
Pozná nás po mene - Fyzické uzdravenia - Odporúčania Panny Márie
Sv. Filip Smaldone - Oslavy sviatku sv. Juraja - Necpalské hody

Skauti oslávili sviatok sv. Juraja

24. apríl 2013, Kostol Najsvätejšej Trojice v Prievidzi
27. apríl 2013, Altánok nad Bojnícami

Skupina amerických odborníkov položila deťom vo veku od 4 do 8 rokov otázku, čo je podľa nich láska. Odpovede boli veľmi rôznorodé. Jeden z chlapcov, štvorročný Billy, povedal: „*Ked' vás niekto lúbi, vyslovuje vaše meno iným spôsobom. Viete, že vaše meno je v jeho ústach v bezpečí.*“

Túto odpoveď povedalo malé dieťa, ale ten, kto už bol zalúbený, mu istotne dá za pravdu. Človeka, ktorého milujeme, nosíme nielen vo svojom srdci, ale aj na svojich perách. Jeho meno vyslovujeme s akýmsi zatajením dychu. Je to predsa človek, ktorý má v našom srdci hlboké miesto, človek, s ktorým sme prežili mnohé pekné chvíle. Je to človek, ktorého hodnotu nevieme ani vysloviť... Možno už len ten tón, akým povieme jeho meno, nám prezradí, aké miesto má v našom živote.

Ak takto milujeme človeka, ako milujeme Boha? Ako vyslovujeme jeho meno?

Počas leta sme s kamarátom kňazom čakali v rade na hojdačku, z ktorej sa skákalo do jazera. Pred nami stála skupina mladých chalánov. Za krátky čas čakania vo svojich rozhovoroch stihli spomenúť hádam všetkých svätých. Zaujalo ma, že nepoužívali klasické vulgarizmy ľudí tejto doby, ale iba meno Pána Boha na „všetky spôsoby“. Vtedy som si uvedomil, aký je diabol prefikáný. Nielen že nabáda ľudí na zlé činy, ale aj na to, aby znenávideli Pána Boha akýmkoľvek spôsobom.

Preto je aj témou tohto čísla druhé Božie prikázanie. Znie mi to tak trochu čudne, že prikázanie... Skôr by som povedal, že je to Božia naliehavosť k človeku, aby dal na seba po-

zor, aby si nepokazil život. A čo sa týka konkrétne tohto prikázania, tak aby si užíval lásku, ktorú môže mať k Bohu a ktorú má Boh k nemu. Aby túto lásku nosil nielen vo svojom srdci, ale aj s radosťou na svojich perách.

K tomu nech nám všetkým pomáha práve obdobie Turíc - čas, kedy prišiel Duch Svätý a apoštoli sa prestali báť hovoriť, a aj mesiac Panny Márie - tej, ktorá robí z ľudí milovníkov Boha.

Ján Kraus, kaplán

Ilustračné foto: M. Melicherčíková

Hodové Necpaly privítali hostí z Badína

Na nedeľu Dobrého pastiera, 21. apríla 2013, sa pri kaplnke v Necpaloch konala tradičná hodová sv. omša. Svojou účasťou ju poctili i bohoslovci z Badína a rektor Kňazského seminára sv. Františka Xaverského, ThLic. Ján Viglaš.

„Niektorí ľudia hovoria, že si robíme nábor. Nie, nerobíme nábor, iba pozývame tých, čo počujú Kristov hlas, aby sa ho nebáli nasledovať,“ zdôraznil hneď v úvode homílie celebrant hodovej sv. omše, Ján Viglaš.

Vo svojom príhovore načrtnol úlohu kňazov v dnešnom svete a vyzval veriacich, aby sa im nebáli pomáhať.

„Každá farnosť vraj dostane takého kňaza, akého si vymodlí. Nie je to celkom tak. I mŕtva farnosť môže dostať dobrého kňaza a naopak, živá, navonok málo aktívneho. Dôležité však je, aby si k nemu veriaci vytvorili vzťah a dokázali s ním spolupracovať.“

Svätú omšu spolu s Jánom Viglašom slúžil i dekan prievidskej farnosti Martin Dado. V závere hodovej slávnosti posvätili obaja kňazi novú sochu Dobrého pastiera, ktorú pre obyvateľov Necpál vytvoril necpalský rodák, akademický maliar Alojz Petráš.

„Dobrý pastier je zranený. Aspoň ja to tak vnímam, že my ho zlom, ktoré konáme, neustále zraňujeme,“ objasnil zúčastneným veriacim svoju víziu autor sochy. Zároveň podakoval všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom podieľali na realizácii tohto diela. Dobrodincov ubezpečil o tom, že ich mená si Dobrý pastier už navždy nesie vo svojom batohu.

Text: Petra Humajová

Foto: Alojz Vlčko

Slávnostné uctenie sviatku Božieho milosrdenstva

V prvú nedeľu po Veľkej noci, ktorá je Nedeľou Božieho milosrdenstva, si veriaci farnosti Prievidza - mesto spolu s ružencovým bratstvom staršej i mladšej generácie uctili Srdce Ježišovo v Najsvätejšej Oltárnej Sviatosti, ktoré je plné milosrdenstva. Modlitbu viedol diakon Šimon Stančík a hudobne sprevádzal mladých pán kaplán Ján Kraus.

Tejto úcte Nedele Božieho milosrdenstva predchádzala deväťdňová

novéna, trvajúca od Veľkého piatku. Každý deň sme do Božieho milosrdenstva vkladali inú skupinu duší. Modlili sme sa za celé ľudstvo, zvlášť za všetkých hriešnikov, za kňazov a za všetky zasvätené duše, za všetky verné a zbožné duše, za neveriacich a tých, čo ešte nepoznajú Ježiša, za duše odlúčených bratov a sestier, za duše pokorné, tiché a duše malých detí, za duše, ktoré zvlášť uctievať a oslavujú Božie milosrdenstvo, za duše v očistci a za ľahostajné duše.

Pán Ježiš sa dotýka každého ľudského srdca svojím milosrdenstvom a chce nás premieňať na svoj obraz. Chce, aby sme si v ťažkých chvíľach nezúfali a neklesali na duchu, ale s veľkou dôverou sa oddali jeho svätej vôli, ktorá je láskou a milosrdenstvom.

Pane, ku komu pôjdeme? Iba Ty k nám prichádzaš so skutočnou pomocou. Ty najlepšie poznáš naše slabosti, trápenia a potreby a nezostaneš k nim ľahostajný. Večná vďaka Ti, Pane Ježišu, za čas, ktorý je naplnený Tvojím milosrdenstvom k nám. Prosíme, dotkni sa každého ľudského srdca v týchto časoch, aby

zvíťazila Tvoja láska v ľudských srdciach a prišlo Tvoje kráľovstvo.

Všetkým zúčastneným vyslovujeme úprimnú vďaku za ich záujem o Božiu výzvu skrze svätú sestru Faustínu. Ďakujeme tiež nášmu mládežníckemu spevokolu, pánu organistovi i pánu kostolníkovi Šiplákovi, ktorý rok čo rok nosí do nášho chrámu krásny veľký obraz Božieho milosrdenstva od našich rehoľných sestričiek.

Dôverujeme v Teba, Ježišu, a bezhranične Ti veríme. Nech je zvelebené Tvoje meno teraz i naveky.

Ing. Edita Pogorielová

Dnes na slovíčko so saleziánkou, sestrou Helenou Šlenkerovou

Od Rómov som sa naučila vyznávať Bohu lásku

Pred pár dňami putovali po Slovensku relikvie dona Bosca. Aký testament zanechal tento svätec saleziánkam a ich práci? Spýtali sme sa našej rodáčky,

sestry Heleny Šlenkerovej.

Žehnajúca ruka dona Bosca má pre naše drahé Slovensko svoj význam. Súhlasíš s týmto tvrdením?

Don Bosco mal už počas svojho života kontakt so Slovákami. Mnohých veriacich, ale aj neveriacich priťahuje svojou dobrotou, zmyslom pre chudobných mladých a jednoduchosťou života. Už na začiatku putovania relikvií po Slovensku sa ukázalo, že pre mnohých to bola dobrá príležitosť zastaviť sa, popremýšľať nad sebou, pristúpiť ku sviatostiam, urobiť dôležité rozhodnutia. Verím,

že don Bosco sa za nás prihovára v nebi a vyprosí nám potrebné milosti.

Čo znamenala prítomnosť dona Bosca pre mladých v čase, keď žil a pracoval pre nich?

Veľmi veľa. Mnohí z chlapcov, ktorým sa don Bosco venoval, boli sirotami. Tento turínsky kňaz bol pre nich všetkým - otcom, učiteľom, vychovávateľom, kňazom, priateľom, ochrancom pred nespravodlivosťou zamestnávateľa. Vedeli, že ich má rád a bude pre nich pracovať až do posledného dychu.

Svätý don Bosco pracoval s deťmi z ulice. Kto sú pre vás dnes tie don Boscove deti z ulice a čo pre ne robíte?

Formy chudoby sú dnes často iné, ako boli tie v Turíne v 19. storočí. V krajinách tretieho sveta je to, samozrejme, stále aj veľká materiálna bieda, negramotnosť, znevý-

hodňovanie žien, odopieranie základných ľudských práv. Spolusestra Aňa, ktorá je prvý rok v Kamerune, musí denne bojovať s obrovskou poverčivosťou, ktorá ľudí paralyzuje strachom. V západnej Európe sa veľa sestier venuje migrantom, na Slovensku pracujeme s rómskymi deťmi a mládežou, v Rožňave máme krízové centrum. Dnes už bežne nevidíme na sídliskách hrajúce sa deti. Veľa času trávajú títo „mediálni domorodci“ na internete, a preto ho aj my chápeme ako „nové oratko“, nový priestor na evanjelizáciu.

Koho považujete za problematickú mládež, čo potrebuje vašu pomoc?

O vzdelávanie a voľnočasovú činnosť sa dnes stará štát. Často však zlyháva rodina a deti sú ponechané samy na seba. Nevedia prepojiť tradičnú vieru, v ktorej sú vychovávané, so svojím životom. Rodičia ich často zahŕňajú materiálnymi vecami, ale neučia ich pravým hodnotám. Preto sa snažíme dopĺňať výchovu v rodine takými aktivitami, ktoré mladým pomôžu stať sa „dobrými kresťanmi a čestnými občanmi“ - ako hovorieval don Bosco. Mladým ponúkame stretnutia rovesníckych skupín, misijné dobrovoľníctvo, osobné sprevádzanie, prípravu na prijatie sviatosti, dobrovoľníctvo ako životný štýl.

Na hore Sinaj

Je dôležité budovať a využívať oratóriá pre mladých, ako to robili mnohí svätci?

V dobe dona Bosca boli oratória veľmi populárne. Myslím si, že činnosť mládežníckych stredísk by mala závisieť od potrieb mladých ľudí, ktorí ich navštevujú. Často sú to práve mladí, ktorí spolu so saleziánskou rodinou vytvárajú ponuky pre svojich rovesníkov alebo mladších kamarátov. Niekde „letia“ športové aktivity, inde nácvik divadelných predstavení či klasické „oratko“ s priestorom na hru, relax, rozhovor. Dôležité je, aby saleziánske mládežnícke stredisko bolo priestorom na integrálny rast mladého človeka, so štyrmi prvkami, ktoré sa dopĺňajú - kaplnka, škola, dom, ihrisko. Teda nielen priestorom pre zábavu, ale aj miestom stretnutia s Bohom, domom prijatia a školou života.

V čom si myslíš, že si ty osobne najviac nápomocná mladým, hľadajúcim Boha?

Snažím sa mať ich rada takých, akí sú. A takým spôsobom, akým to potrebujú. Nepresviedčať ich, ale dávať im silné podnety, ktoré ich môžu motivovať, aby sa zamysleli nad svojimi postojmi a hodnotami. A modlím sa za nich, aby mali otvorené srdce pre Boha a jeho milosť. Mnohí z mojich tohtoročných študentov sú totiž neveriaci, alebo sú k otázkam viery ľahostajní.

Kedy si najviac cítila Božiu pomoc pri práci so svojimi zverencami?

Určite vždy vtedy, keď som sa prestala spoliehať sama na seba a úplne som sa zverila Bohu. A aj na Luniku 9, kde som občas musela podstúpiť nejaké to bezpečnostné riziko 😊.

Iste máš veľa svedectiev a zážitkov...

Najsilnejšou chvíľou je pre mňa vždy okamih, keď niekto z mladých zažije silné stretnutie s Kristom a dokáže zmeniť svoj život. Tak sa stalo, že jeden z mojich bývalých žiakov sa stal z jedného dňa na druhý presvedčeným kresťanom. Určite to nebola moja zásluha, ale potešilo ma, že z večne bojujúceho oponenta vierouky sa stal zrazu nadšený vyznávač Krista a evanjelizátor iných mladých.

Zážitkom pre mňa bývala aj modlitba malých detí počas hodín náboženstva na Luníku 9. Bola taká úprimná, jednoduchá, prirodzená... Práve od Rómov som sa naučila, že sa dá nielen vyznávať viera v Boha, ale že sa dá vyznávať aj láska Bohu.

Kedy si pocítila silný dotyk Boha a vnuknutie vstúpiť do rehole, konkrétne medzi saleziánky?

Moje povolanie k zasvätenému životu som spoznávala postupne. O don Boscovi som sa dočítala v jeho životopise. Myslím, že to bol páter Bednárík, kto daroval mojej mame túto knihu, tajne prepašovanú na Slovensko. Charizma dona Bosca mi bola veľmi sympatická, najmä štýl jeho výchovnej práce.

Jeden rok som žila vo Francúzsku. Tam som mala trochu viac času na čítanie, modlitbu, premýšľanie. Moje rozhodovanie dozrelo - napísala som saleziánkam, že mám záujem viac ich spoznať.

Po príchode do Bratislavy som sa zamestnala vo svojom odbore, navštevovala som sestry a spoznávala saleziánsku charizmu „naživo“. Aspirantát sme začali dve - teraz sa Kamila v Ríme pripravuje na svoje misijné určenie do Paraguaya.

S mamou po zložení večných sľubov

Práca saleziánok má veľmi dôležité poslanie. Ako to vnímaš ty?

Ľudia nás vnímajú ako vychovávateľky, katechétky, v zahraničí máme vlastné školy. Takejto činnosti sa však venujú aj mnohí ďalší. My dávame celý svoj život Pánovi a snažíme sa stať pre mladých znakom a vyjadrením jeho preventívnej lásky. Tej lásky, ktorou Boh miluje každého z nás. Preventívny systém je nielen našou výchovnou metódou, ale aj spiritualitou. Asi málokto vie, že našu kongregáciu založil don Bosco ako živý pamätník vďačnosti Panne Márii Pomocnici. Okrem Chrámu Panny Márie Pomocnice v Turíne jej „venoval“ aj nás.

Aké sú tvoje záľuby?

Čítanie, turistika, bicykel. Každý rok chodíme ako komunita na spoločnú dovolenku do hôr, kde si doprajeme zážitky v krásnej prírode, ale aj dostatok času na rozhovory a relax.

V decembri 2012 bola uzavretá diecézna fáza procesu blahorečenia

nia saleziána Titusa Zemana. Môžeš ho našim čitateľom priblížiť?

Myslím si, že don Titus je jednou z najväčších slovenských osobností minulého storočia. Po nástupe komunizmu sa rozhodol ilegálne odvieť mladých spolubratov a bohoslovcov do Turína, aby mohli dokončiť začaté štúdium. Dve výpravy boli úspešné, tretia sa nepodarila - väčšinu účastníkov chytili, don Titus bol kruto vypočúvaný, mučený a odsúdený na 25 rokov ťažkého väzenia. Na internete sa dá nájsť dokumentárny film „Prešiel som hranicu“, ktorý hovorí o odvahe dona Titusa, ale aj o význame rehol-

ného povolania pre tých, ktorí sa preň rozhodujú v dnešných časoch.

Čo by si odkázala prievidskej mládeži - čitateľom Bartolomeja?

Nebojte sa dôverovať Pánovi a angažovať sa v službe druhým. Stačí objaviť svoje dary a vnímať, k čomu nás Pán pozýva. Viem, že v Prievidzi je veľa mladých, ktorí sa neuspokojujú s priemernosťou a majú odvahu robiť ťažké veci ako don Bosco a don Zeman.

Za úprimné slová d'akuje

Anka G. Vavrová.

Foto: Archív H. Šlenkerovej

Sestra Helena Šlenkerová, FMA uzrela svetlo sveta po dvoch bratoch (Milanovi a Antonovi) ako prvá dcérka rodičov Antona a Heleny Šlenkerových. Vďaka mame bola vychovávaná vo viere a aj napriek komunistickému režimu sa zúčastňovala na bohoslužbách a hodinách náboženstva v Prievidzi.

Po páde totality sa zapájala do života mládeže, ktorá sa stretávala pod vedením pátrov piaristov a miestnych diecéznych kňazov. Aktívne pracovala v skautskom hnutí, kde nielen dozrievala ako osobnosť, ale učila sa i angažovať v prospech druhých.

Po ukončení Obchodnej akadémie v Prievidzi a bakalárskeho štúdia na Obchodnej fakulte Ekonomickej univerzity strávila rok vo Francúzsku. Uvedomila si, že aj v novom prostredí, ktoré má inú kultúru, jazyk a mentalitu, má jeden pevný oporný bod, ktorým je Boh prítomný v Eucharistii. Táto silná duchovná skúsenosť jej pomohla odpovedať na volanie Pána.

Po zložení sľubov bola prvým miestom apoštolského pôsobenia sestry Heleny Dubnica nad Váhom. Venovala sa tu najmä školskej katechéze, oratóriu a združeniu Laura. Popri tom pokračovala v štúdiu na Rímskokatolíckej cyrilo-metodskej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave v odbore náboženská a etická výchova.

Po ukončení štúdia v roku 2008 pôsobila dva roky v Košiciach, kde sa venovala najmä školskej katechéze na Luníku 9. Vníma ako veľký Boží dar, že i napriek ťažkému prostrediu si oblúbila rómsku mládež. Je vďačná za skúsenosť apoštolátu medzi najchudobnejšími a za zážitok peknej spolupráce v misijnom tíme.

V Bratislave sa sestra Helena venuje najmä práci na ústredí Laury, združenia mladých, ale aj katechéze a koordinácii dievčenských stretiek - to všetko podľa vzoru sv. Jána Bosca a sv. Márie Dominiky Mazzarellovej.

Ako učiteľka chodievam zvyčajne zastupovať do tried, v ktorých inak neučím, s istou mierou nervozity a stresu, a to z jednoduchého dôvodu. Nepoznám tam deti po mene.

O tejto skúsenosti môže hovoriť asi každý učiteľ, ktorý začína učiť, či aspoň začína učiť na novej škole. Zmes mien a tvári sa mu spočiatku zlieva do jednej. „Chlapec v zelenom svetri, dievča v ružovom tričku...“ Často sú toto jediné spôsoby oslovenia, ktorými si začínajúci učiteľ môže vypomáhať. A niekedy veru málo platné. Najmä ak si nevšimne, že chlapcov v zelenom svetri či dievčat v ružovom tričku je v triede viac...

Až postupne sa z davu začnú oddeľovať tváre a učiteľ k nim priraduje konkrétne mená. Vo chvíli, keď učiteľ obsiahne všetky mená a tváre, dosahuje malé víťazstvo. Jeho komunikácia už viac nie je neosobná a neurčitá. Oslovuje deti po mene. Konečne ich pozná.

Môžeme ho oslovit'

I nás Boh oslovuje po mene. Oslovuje nás ním nielen pri krste, kedy sa stávame súčasťou jeho rodiny, ale i potom. Pozná každého jedného

z nás. A dáva nám možnosť oslovit' po mene jeho. Nie je to samozrejmosť, ale výsada. Veď ani samotní Židia nevyslovovali Božie meno a Boh sám sa pred nimi sa označoval ako „Ja som, ktorý som!“ (porov. Ex 3, 14).

Pre nás, kresťanov, Boh v Ježišovi nadobudol konkrétnu podobu. Stal sa človekom, ktorého vieme oslovit'. Naše oslovovanie Boha je obrazom nášho vzťahu k nemu. Z jeho strany máme lásku istú, a teda v istom zmysle vždy môžeme rátať s láskavým oslovením. Ako sa však k oslovovaniu Boha stavíme my?

Hovorí sa, že čo na srdci, to na jazyku. Skúmajme teda sami v sebe, či oslovujeme Boha s úctou, láskou a dôverne, alebo používame jeho meno iba ako frázu. Vyslovujeme ho v hneve, spájame s preklínaním, prípadne naň krivo prisaháme a voláme si tým Boha za svedka na potvrdenie svojho klamstva? Aj o tom je druhé prikázanie Desatora. *Nevezmeš Božie meno nadarmo.*

Ak sa nám už náhodou používanie mena Boha, Márie či svätých stalo zlozvykom, brat Šavol radí, ako na to. Urobiť z preklatia modlitbu. Stačí k v hneve vykriknutom „Bože...“ rýchlo pridať „...pomáhaj mi, prosím!“ a z hriechu sa stane čosi úplne iné. Prosba o pomoc.

Prisvojiť si Boha

V Katechizme Katolíckej cirkvi sa píše: „*Dar mena patrí do oblasti dôvery a intímnosti. Pánovo meno je sväté. Preto ho človek nesmie zneužívať. Musí ho uchovávať v pamäti v tichu adorácie plnej lás-*

ky. *Má ho vkladat' do svojich slov len na to, aby ho velebil, chválil a oslavoval.*“ (KKC 2143)

Naučme sa teda používať meno Boha týmto spôsobom. Lebo až keď sa naučíme „volať ho po mene“, budeme schopní ho v istom zmysle „uchopiť“ a „vlastniť“. Budeme schopní „prisvojiť“ si Boha - rovna-

ko, ako si oslovením „prisvojuje“ učiteľ žiaka či Boh nás.

„Prisvojenie“ si v tomto zmysle slova však nebude prekážkou slobody, ale skôr prejavom lásky. Nebude totiž znamenať nič iné ako: „Na tebe mi záleží. Veď teba poznám po mene!“

Text: Petra Humajová

Foto: M. Melicherčíková

Čo pre mňa znamená moje meno?

Meno človeka je dar. Každý z nás by mal poznať históriu svojho mena, t.j. prečo mu ho rodičia vybrali a tiež, čo jeho meno znamená. Ak sa s ním naozaj stotožníme, zistíme, že sme Bohom pozvaní osláviť ho aj svojim menom. Kto má problém prijať svoje meno, môže sa tešiť na to, že Boh raz každému, kto zvíťazí, dá *„biely kameňok a na kameňku napísané nové meno, ktoré nepozná nik, iba ten, kto ho dostane.“* (Zjv 2, 17)

Žiakom 5. ročníka sme položili otázku o význame ich mena a je potešujúce, že väčšina z nich vedela na ňu primerane reagovať. Napokon, posúd'te sami.

Ja sa volám **Dominik**. Po mojom mene je pomenovaný (☺) aj Dominik Hrbatý, tenista. A aj svätý je pomenovaný Dominik Sávio. Páči sa mi, keď ma volajú Dodo a nemám rád meno Domino.

Volám sa **Radka** a moje meno sa mi veľmi páči. Viem aj to, že moje meno Radka, teda Radoslava, znamená **SLÁVA!** Mám rada, keď ma volajú

Raduška, najmä ocino, mamina a babka...

Moje meno je **Viktória**. Volajú ma Viki, Vikina, Viktorka. Toto meno znamená víťazná nad zlom. Som rada, že sa volám Viktória.

Volám sa **Eva**. Svoje meno som zdedila po mamine a starkej. Celkom sa mi páči a znamená **ŽIVÁ**. Mám rada, keď ma volajú Evka, Evulík, Evčín, Evik...

Ja som **Zuzana**. Moje meno znamená **L'ALIA** a vybral mi ho ocino po mojej mamine. Kamarátky ma volajú Zuzka, Zuzu. Strýko ma volá Ďuďa, lebo tak som hovorila svoje meno, keď som bola malá. Chcela by som, aby ma volali Zuzana, lebo moje meno sa mi veľmi páči a nevymenila by som ho za nič na svete.

Volám sa **Lenka Mária**. Moje meno sa mi páči. Druhým menom sa volám Mária, lebo som sa narodila na sviatok Nepoškvrnenej Panny Márie 8. decembra. No všetci ma volajú

mojím prvým menom Lenka. Nevadí mi ani Lena, už som si na to zvykla, ale nepáči sa mi, keď mi hovoria Lenisko.

Volám sa **Damián**. Ale môžete ma prezývať aj Dado, Daichman. No mám jednu prezývku, ktorá sa mi nepáči, je to meno Damiánko. Keď mi takto niekto povie, mám chuť „ho roztrhnúť“. Som rád, že som chalan.

Moje meno je **Alžbetka**. Dali mi meno po kráľovnej Alžbete Uhorskej. Páči sa mi, keď ma volajú Betka, Bety, Alžbetka.

Volám sa **Adriana**. Som so svojím menom spokojná. V triede aj doma ma volajú Adrika, ale nemám rada, keď mi hovoria Adriana. Adrika sa mi páči oveľa, oveľa viac.

Pripravila: Elena Blašková

Foto: piaristi-pd.eu

Ohnivý ker, ohnivý stĺp a ohnivý voz

Pamätám si, ako sme pred pár rokmi s chlapmi z misijného spoločenstva Rieka Života, ktoré pôsobí pri redemptoristoch v Podolínci, cestovali na štyri dni do Litvy a Lotyšska. V katedrále v Kaunase sme mali program v predvečer Turíc. Mal som tam mať krátky inšpiratívny príhovor pred modlitbou.

Cestou v aute som uvažoval o tom, čo Boh chce povedať ľuďom, ktorí budú zhromaždení v katedrále. V hlave som lovil všetky možné myš-

lienky, čo sa týkali Ducha Svätého a snažil som sa dať dokopy „Boží odkaz“. Bol som zo seba sklamaný, lebo, hoci som toho našiel vo svojej hlave požehnane, všetko sa mi zdalo veľmi teoretické. Boli to len moje načítané poznatky.

Začal som sa teda modliť k Duchu Svätému. Vtedy mi začali prichádzať na um veci, ktoré som si nikdy predtým nedával do súvislosti. Moje uvažovanie sa začalo točiť okolo ohňa. Pripomenul som si, ako sa Boh zjavil v ohnivom kre, v ohnivom stĺpe a v ohnivom voze. Videl som za tým Svätú Trojicu. Ohnivý ker mi pripomínal Boha Otca, ktorý je večný, povoláva k bytiu a dáva poslanie. Ohnivý stĺp je ako Svätý Duch, čo dáva svetlo a ukazuje cestu. Ohnivý voz je symbolom Kristovho kríža. Je to voz, čo vynesie do neba nielen jedného človeka, ako kedysi Eliáša, ale všetkých. Turíce sú zas o ohnivých jazykoch. Duch v apošto-

loch a ostatných učeníkoch horí ako oheň. Boh, ktorý je ako spaľujúci oheň, zostúpil na ľudí.

Často uvažujem o tom, že pápeži nás povzbudzujú k novej evanjelizácii a zároveň pripomínajú, že bez nových Turíc nebude nijaká nová evanjelizácia. Benedikt XVI. ide ešte ďalej. Hovorí, že Nové Turíce neprídu, ak nenastane nové načúvanie Duchu Svätému.

Nová evanjelizácia je len plodom vyliatia Ducha, ktorý prichádza, keď ľudia načúvajú a sú otvorení jeho pôsobeniu. Jedno vedie k druhému. Možno je Rok viery časom načúvania a čakania na Pána, časom zoslania Ducha, a preto aj oživenej viery.

Pomáha mi, keď si niekedy premietnem, ako Duch Svätý pôsobil v živote bl. Jána Pavla II. V prvej časti pontifikátu bolo cítiť, že Duch spôsobuje nový pohyb cez pápežove silné, oduševnené kázne, zlomové dokumenty a odvážne apoštolské cesty. Dodnes z jeho dokumentov, kázní a kníh cítiť niečo z toho ohňa, ktorý mal v sebe.

Potom si spomínam na to, ako staručký a zoslabnutý pápež poslednýkrát žehnal ľudí z okna. Snažil sa, ale nedokázal už povedať ani slovo. Vtedy som si spomenul na slová sv.

Pavla: „Duch sa za nás prihovára nevysloviteľnými vzdychmi, keď nevieme, ako sa modliť.“

Pápežovo požehnanie bez slov bolo práve takéto. Duch pôsobil v tých nevysloviteľných vzdychoch.

Pápež hovoril o utrpení človeka ako o tichom vanutí Ducha. Počas jeho pohrebu bol pre mňa vietor, ktorý symbolicky listoval v knihe Evanjelia, ležiacej na drevenej rakve Jána Pavla II., znakom toho, že pápež dovolil Duchu Svätému, aby voľne pôsobil v celom jeho živote. Pápežov pohreb sa v mojich očiach veľmi podobal na Turíce. Ľudia zo všetkých kútov zeme, prezidenti, vysokopostavení ľudia, sedeli vedľa seba. Práve tak, ako na Turíce.

Život Jána Pavla II. ma veľmi oslovuje. Podobne ako uňho, i u nás chce byť Duch prítomný v našom živote. Chce voľne listovať v našej knihe. Chce sa v nás modliť, aj keď nevieme, čo máme povedať. Chce nám dávať silu niesť kríž, ale aj mať ohromnú radosť a živé povedomie z Božej prítomnosti.

Čakajme teda na Pána. Čakajme na dni osvieženia od neho.

Rastislav Dluhý, CSsR

Fyzické uzdravenia

V otázke fyzických uzdravení sa medzi kresťanmi stretávame s dvoma rôznymi extrémami: ide buď o akýsi masochizmus (musíš len trpieť, znášať kríže, koho Pán Boh miluje, toho krížom navštevuje) alebo o uzdravenie za každú cenu (Pán Boh ma musí uzdraviť, nech by sa dialo čokoľvek a najlepšie nech je to hneď). Ako to teda je?

Podme sa pozrieť do Božieho Slova, čo nám k tejto téme hovorí. Ako prvé tam nachádzame, že Pán Boh miluje človeka. Stvoril ho, aby bol

šťastný. Pán Boh nemiluje len ducha človeka alebo jeho dušu - on miluje celého človeka, teda aj jeho telo.

Telo je veľmi dôležité, lebo cezeň prejavujeme lásku. Mohli by sme hovoriť množstvo nádherných slov o tom, ako niekoho milujeme, ale keby sme to nezrealizovali svojimi skutkami, bolo by všetko zbytočné. Boh miluje ľudské telo - preto si ho aj Pán Ježiš zobral na seba, aby ho obnovil. Pri druhom príchode Pána Ježiša bude naše telo vzkriesené a zoberieme si ho obnovené do neba. Celú večnosť budeme so svojím obnoveným telom.

Pánu Bohu teda veľmi záleží na našom tele. Preto sa aj modlíme za uzdravenie tela. Nie je to žiaden egoizmus, práve naopak. Apoštol Pavol píše „...obujte si pohotovosť pre hlásanie evanjelia.“ (Ef 5, 15). Modlíme sa teda za uzdravenie nášho tela preto, aby sme mohli ešte lepšie ohlasovať evanjelium, prinášať lásku.

Tu nám prichádza na um otázka: „Prečo nás Pán Boh nevypočuje hneď? Prečo sa niekto zo svojej choroby vôbec neuzdraví“?

Vieme, že za každým Božím konaním je láska k človeku. Pán Boh vie, čo a kedy je pre koho dobré. Niekomu by rýchle uzdravenie mohlo uškodiť -

jeho telo by síce ozdravelo, ale jeho duch by sa mohol odvrátiť od Pána Boha. Veď už nič od neho nepotrebuje, už sa nepotrebuje nechať ním viesť... Mnohí tak skončili - telo v poriadku a srdce nešťastné.

Preto Pán Boh koná radšej pomaly. Niekedy dá človeku namiesto uzdravenia radšej schopnosť niesť utrpenie s radosťou. Robí tak preto, lebo utrpenie človeka očisťuje od následkov hriechu - robí ho citlivejším, otvorenejším... „...ten, kto trpel v tele, skoncoval s hriechom.“ (1Pt 4,1).

Rovnako utrpenia možno obetovať Pánu Bohu a tým pomáhať ľuďom „Neste si vzájomne bremená a tak naplníte Kristov zákon.“ (Gal 6,2). Keby niekomu zo svätcov Pán Boh odňal jeho utrpenie, asi by sa mu prišiel do neba sťažovať, čo mu to urobil ☺, pretože každý svätec dobre vie, že bez krížov nemôže pomáhať svojim bližným.

Nesmieme zabudnúť, že uzdravenie je vždy proces, cesta, akýsi ping - pong s Pánom Bohom. Poprosím o uzdravenie a Pán Boh koná. Potom sa pýtam, čo robiť ďalej a On znova ukazuje. Častokrát nám odhalí, že za našimi fyzickými chorobami sú neodpustenia, naše vnútorné nevyrovnanosti, strachy, obavy... Preto nás najprv nasmeruje na tieto vnútorné neduhy. A keď sa uzdravia, mnohokrát hneď zmizne aj fyzická choroba.

Nech nás teda dobrý Pán vedie, aby naše telo vždy slúžilo na jeho slávu a na možnosť milovať tých, ktorých nám posielal do cesty.

Text: Ján Kraus, kaplán

Foto: Flickr.com by SpaceShoe

Nech je zvelebený Boh Otec za všetko milosrdenstvo, ktoré nám dáva, za všetky dary, ktoré môžeme čerpať z pokladnice matky Cirkvi v našom meste!

Milí Prievídzania, čím sme si zaslúžili také hojné milosti, aké nám Boh dáva v našom meste? Zdá sa mi, akoby Boh Otec na každom kroku zachraňoval v tomto meste svoje milované deti. Nebudem vymenovávať všetky aktivity, podujatia, možnosti „záchran“ - veď kto má oči otvorené, ten vidí! Za všetky milosti spomeniem len jednu - modlitby za uzdravenie. A to práve preto, lebo cez ne Boh Otec chcel zachrániť aj mňa - a verím, že chce zachrániť aj druhých.

Asi je to smutné, akým zatvrdeným hriešnikom som bola, keď sa ma modlitba za uzdravenie sprostredkovaná kňazom dotkla až na štvrtýkrát! Pre niekoho to môže byť znamením mojej nevery, pre mňa je to však dôkaz VEĽKEJ TRPEZLIVOSTI, akú má Boh s nami - hriešnikmi.

Mnohí si totiž predstavujú (ako som si predtým aj ja), že prídu za kňazom, sťaby „liečiteľom“, niečo sa nad nimi pomodlí a oni budú uzdravení. Ale moja skúsenosť ma viedla iným smerom. Trvalo štyri mesiace, kým som pochopila, čo Boh odo mňa chce.

Prvýkrát si Pán Ježiš k môjmu uzdraveniu pozval Pannu Máriu, pretože videl, že otvoriť ranu v mojom srdci nemôže hneď. Vnímam to, ako keď vás na vážnu operáciu odprevadí bytosť, ktorá je prvá ochotná položiť za vás život - MAMA. Dodá vám odvahu, nádej, že všetko bude dobré.

Druhýkrát ma v modlitbe kňaza Boh vyzval, aby som sa pred ním poklonila, to znamená, aby som uznala jeho moc. Mala som mu zveriť moc nad mojím životom, ktorý som si dovtedy v pýche držala sama vo svojich rukách. Mala som mu dať moc nad sebou a prijať jeho moc uzdraviť ma.

Tento krok vnímam ako úplnú dôveru a odovzdanosť pacienta do Lekárových rúk počas operácie, ktorá je v našom ľudskom chápaní vždy veľkým rizikom.

Na tretíkrát sa mi prihovoral Božský Lekár slovami nádeje. Cítila som veľkú radosť z toho, čo mi v modlitbe cez kňaza hovorí, akoby to boli slová uistenia o mojej budúcnosti „po operácii“. V naivnej predstave po krásnych slovách som si nahovárala, že vlastne tá operácia už ani nie je potrebná. J. Môj stav sa akoby zlepšil. Pripomínal stav pacienta, ktorý plný strachu z narkózy má veľké obavy vstúpiť do operačnej sály a najradšej by niekam ušiel, preto si nahovára, že žiadnu operáciu nepotrebuje.

Posledná modlitba za uzdravenie bola najťažšia. Bol to hlboký chirurgický zákrok v mojom zranenom srdci. Taký ťažký, že som ho skoro „neprežila“. Pri slovách kňaza, cez ktoré ma Boh viedol odpustiť, som sa naozaj zachvela. Moje srdce kričalo zo všetkých síl: „Toto nedokážem!“ A keď sa kňaz prestal modliť, cítila som svoj stav ako nedokončenú operáciu, ako stav, keď si nahovárate po ÚSPEŠNEJ operácii žľníka, že keď vám nedoniesli kameň a nemôžete

ho vidieť na vlastné oči, tak určite máte rakovinu. Ale Boh je „svetový odborník“ na operácie našich vnútorných zranení srdca. Má stopercentný výkon a každá z Jeho operácií sa vždy podarí.

Treba však povedať aj to, že po operácii je potrebná aj spolupráca pacienta pri doliečovaní. Ako keď vás po autonehode rehabilitačná sestra núti cvičiť a vy na ňu s údivom hľadíte, prečo vás ničí - a pritom je to nevyhnutné pre váš návrat do života zdravých ľudí.

Podobne to bolo aj so mnou. Boh Otec chcel, aby som odpustila a o odpustenie prosila. No ako si pacient po operácii niekoľkonásobných zlomenín ruky nevie predstaviť, že tú ruku ešte niekedy zdvihne, tak som si ani ja nevedela predstaviť, ako mám ísť za človekom, z ktorého úst som veľaokrát počula odsúdenie

a nepochopenie, čo po kvapkách zavrzdzovali moje srdce.

Ale keď „narkóza prestala fungovať“ a ja som dvanásť hodín počas celej noci nespala v „pooperačných bolestiach“, mysliac si, že od nich zmriem, zrazu ku mne prehovoril Lekár. Ukázal mi, že ako bolo zranené moje srdce, rovnako som aj ja veľmi zranila tú osobu, pred ktorou som mala celý život strach. Zranila som ju svojou neposlušnosťou a vzbúrou voči autorite, ktorú jej Boh nadomnou dal. Išlo teda o vzburu voči Bohu samotnému.

Toto bola PRAVDA o mne - že aj ja som veľký hriešnik - a že musím začať od seba. Plakala som už nie kvôli sebe a svojim zraneniam, ale kvôli zraneniam, ktoré som spôsobila ja sama. Bolest' bola o to väčšia, že som si uvedomovala význam a hodnotu tejto osoby v mojom živote. A keď mi Pán Ježiš dal tú milosť povedať slová: „Mami, prosím ťa, odpusť mi!!!“, ako by som sa znovu narodila. A na moje počudovanie zazneli na druhej strane slúchadla slová: „Netráp sa, veď ja som na to už dávno zabudla!“

Takéto veľké je milosrdenstvo Božie, ktoré sa nám všetkým zjavuje v každej mame, lebo mama je OBRAZOM milujúceho a milosrdného Boha, ktorý trpezlivo čaká, že raz uznáme svoje omyly. Toto je moje svedectvo o modlitbách za uzdravenie v našom meste.

Ďakujem, mami, za všetku lásku a tvoju trpezlivosť so mnou. Tvoje nehodné, ale milujúce dieťa.

Text: Elena Blašková

Foto: Mária Melicherčíková

Čo je nové v škole?

Dňa 18. marca 2013 sa žiačka 4. A triedy **Valentínka Gúčíková** zúčastnila **krajského kola súťaže „Rozprávkové vretienko“** v Trenčianskych Tepliciach. Svojím prednesom rozprávky *Prečo kohút naháňa sliepky* od Jozefa Mokoša zaujala porotu a **získala 1. miesto**. Zároveň postúpila do celoslovenského kola v Bratislave, ktoré sa konalo 27. apríla 2013.

V piatok 12. apríla 2013 sa na Súkromnom gymnáziu Mercury v Bratislave uskutočnilo **celoštátne kolo** prvého ročníka súťaže v **prezentačných zručnostiach - Prezentiáda**. V tejto súťaži ide najmä o tréningovanie tzv. „soft skills“, ktoré sú využiteľné vo všetkých predmetoch, ale napr. aj pri vysokoškolskom štúdiu a v profesionálnom živote.

Spomedzi deviatich nominovaných tímov sa náš tím BKB-S v zložení **Bronislava Bobušová** (kapitánka tímu), **Kristína Gromová** a **Barbora Jurenková** umiestnil na **2. mieste**. Členkám tímu bola pridelená téma *Ideálny učiteľ*, na margo ktorej ony samé skonštatovali: „Ideálny učiteľ neexistuje, ale v našej škole sú takí, ktorí sa tomuto ideálu približujú.“

Aj v tomto školskom roku sme sa zapojili do **okresného kola súťaže Hviezdoslavov Kubín**. Našu školu zastupovali štyria žiaci: David Petráš (2.A), Jakub Kúnovský (príma), Filip Petráš (sekunda) a Kristína Grolmusová (tercia). Chlapci boli tentoraz úspešnejší. Jakub Kúnovský získal v II. kategórii poézie cenu poroty, Dávid Petráš v I. kategórii próza druhé miesto a jeho brat **Filip Petráš** sa v **II. kategórii próza umiestnil na prvom mieste**, čím si zároveň vybojoval postup do krajského kola. Držíme mu palce!

Ako po iné roky, aj v tento rok 2013 **vyhlásilo Kolégium Antona Neuwirtha súťaž v písaní esejí**. Témou eseje bol citát z knihy *O vládcovi Figurovi* od Dominika Tatarku. Náš žiak **Anton Bobuš** zo septimy sa so svojím textom dostal do finálového výberu a spomedzi 112 súťažiacich **získal krásne 3. miesto**. Popri tomto úspechu máme v Tonkovi prvého úspešného študenta v histórii Piaristického gymnázia v Prievidzi, ktorý **získal certifikát C1 v nemeckom jazyku**.

Aj v tento rok naši študenti ukázali, že vedú Bibliu nielen čítať, ale ju aj dobre poznajú. Obidve družstvá opäť zabodovali na **Biblickej olympiáde**. Študenti vyššieho gymnázia v zložení **Mária Štefičková** (septima), **Viktor Šovčík**, **Terezka Peticová** (oktáva) obsadili 1. miesto a postúpili do diecézneho kola. Terciánky v zložení **Sára Gúčíková**, **Mária Pytlová** a **Anna Štefičková** sa umiestnili na 2. mieste.

Naša škola bola vďaka úspechom šiestich žiakov 24. apríla 2013 v Banskej Bystrici v krajskom kole vyhlásená za **najúspešnejšiu školu výtvarnej súťaže „Biblia očami detí a mládeže“**. Vo svojich kategóriách obsadili **Barbora Pišová** a **Bibiána Repová** 1. miesto, **Dagmar M. Budd** 2. miesto, **Terézia Melišková**, **Martin Turčan** a **Martin Franek** 3. miesto.

Pripravila: Elena Blašková
Foto: piaristi-pd.eu

Na našej pozemskej púti si môžeme vyprosovať od Božej Matky Panny Márie pomoc nielen v máji a októbri, ale stále. Mária nám má veľa čo povedať. Tak, ako Boh dal izraelskému národu prostredníctvom Mojžiša desať Božích prikázaní na dvoch kamenných tabuliach, aj Mária nám zanechala desať odporúčaní pre náš život. Môžeme ich objaviť na základe udalostí zo Svätého Písma, ktoré hovoria o jej živote.

Prvá udalosť, ktorá hovorí o Panne Márii, je zvestovanie. Boh posielal anjela Gabriela k Márii s posolstvom, že sa má stať Božou Matkou. Ona sa po uvažovaní dáva celkom do rúk Pána, celkom mu zveruje svoj život. Tu objavujeme prvé Máriino odporúčanie: **Zver svoj život do rúk Pána.**

Panna Mária sa po zvestovaní ponáhľala k príbuznej Alžbete, aby sa spolu s ňou potešila nad veľkým Božím tajomstvom a slúžila tej, ktorá je tiež z Božej milosti v požehnanom stave. Tu nachádzame druhé Máriino odporúčanie: **Slúž Bohu v blížnom.**

Pri návšteve Alžbety Panna Mária spieva z plnosti radostného srdca chválospev Bohu Magnificat. Nevie ešte, čo všetko ju čaká, ale je si istá, že je v dobrých rukách. Tu vidíme jej tretí veľký odkaz pre nás: **Slúž Bohu v blížnom s radosťou.** Lebo veselého darcu miluje Boh, hovorí žalmista.

Keď Panne Márii nadišiel čas pôrodu, bola s Jozefom v Betleheme, lebo na podnet cisára Augusta sa robil súpis ľudu celého sveta. Pre Máriu a Jozefa nebolo nikde miesta. Mária však predsa našla niečo pre Božieho Syna. Síce nie palác, ale aspoň maštalku. Panna Mária nám v tejto udalosti chce povedať: **Maj pre Pána vždy miesto v srdci.**

Evanjeliové udalosti nám ďalej hovoria, že Jozef s Pannou Máriou a dieťaťom utekajú po varovaní anjela do Egypta, lebo Herodes sa bojí o svoj trón a neštíti sa spáchať tak ohavný zločin, ako bolo vyvraždenie všetkých chlapcov do dvoch rokov. Rodičia majú strach o svoje dieťa. Tu je už piate Máriino odporúčanie:

Chráň sa toho, kto môže v tebe zničiť Boží obraz.

Evanjelista Lukáš hovorí, že Jozef a Panna Mária prinášajú po dňoch očisťovania dieťa Ježiša do Jeruzalemského chrámu - tak, ako to kázal Mojžišov zákon. Prinášajú svoje prvorodené a zároveň jediné dieťa, aby ho odovzdali Bohu. Všetko, čo bolo prvorodené, sa totiž obetovalo Bohu. V tejto udalosti nám Panna Mária dáva ďalšie, už šieste odporúčanie: **Nebój sa obetovať Bohu aj to málo, čo máš.** Lebo i ten najmenší dar darovaný Bohu z lásky má nesmiernu cenu.

Keď Ježiš podrástol, ako 12-ročný šiel s rodičmi na veľkonočné sviatky do Jeruzalemského chrámu. Ježiš sa však Panne Márii a Jozefovi stratil. Po troch dňoch hľadania ho našli v chráme. Ježiš ako Boží Syn má svoje miesto pri Otcovi. Dnes ho tiež nájdeme v chráme. Je tu pre nás, ukrytý v Eucharistii. Tu je ďalší, už siedmy Máriin odkaz: **Objavuj Krista ukrytého v bohostánku.**

Na začiatku verejného účinkovania môžeme vidieť Ježiša spolu s jeho Matkou Máriou na svadbe v Káne Galilejskej. Aj oni boli pozvaní mladomanželmi. Iste to boli ich príbuzní.

Vidíme tu, ako Panna Mária prvá spozoruje nedostatok vína. Chce zachrániť situáciu cez svojho Syna. A naozaj, Ježiš na podnet matky mení vodu na víno. Tu nám Panna Mária dáva jedno veľké odporúčanie: **Urob v živote všetko, čo ti povie Ježiš.**

Pán Ježiš plní vôľu Otca a kráča po troch rokoch verejného účinkovania na Golgotu, kde završuje plán Otca vykúpiť celé ľudstvo. Ani tu ho jeho matka Mária neopúšťa. Vidíme ju pod krížom spolu s Jánom a ďalšími ženami. Panna Mária nám tu chce povedať: **Nasleduj Ježiša i v bolesti a utrpení.** To je deviate odporúčanie Panny Márie.

To posledné, desiate odporúčanie môžeme nájsť, keď duchovným zrakom zabľúdime do hornej siene večeradla v Jeruzaleme, v ktorej boli zhromaždení apoštoli a Panna Mária, očakávajúci po nanebovstúpení Pána Duchu Svätého. Pannu Máriu tu vidíme v spoločnosti budúcich základov Cirkvi, s apoštolmi, s budúcimi piliermi Kristovho mystického tela. Ich si totiž Pán Ježiš vyvolil napriek ich slabosti za širiteľov nového života v Ježišovi Kristovi. Tu nám chce dať Panna Mária posledný, desiaty odkaz: **Miluj**

Ježiša v Cirkvi. Prijmi Cirkev ako jeho telo.

Desať odporúčaní Panny Márie je pre nás istým návodom pre život, povzbudením, ako lepšie žiť. Uložme si ich preto nie na papier, ktorý môžeme ľahko stratiť, ale na tabule nášho srdca. Ved' cesta s Pannou Máriou je tou najistejšou cestou k jej Synovi, Ježišovi.

Odporúčania Panny Márie:

1. *Zver svoj život do rúk Pána.*
2. *Slúž Bohu v blížnom.*
3. *Slúž mu v blížnom s radosťou.*
4. *Maj pre Pána vždy miesto v srdci.*
5. *Chráň sa toho, kto môže v tebe zničiť Boží obraz.*
6. *Neboj sa obetovať Bohu aj to málo, čo máš.*
7. *Objavuj Krista ukrytého v Eucharistii*
8. *Urob v živote všetko, čo ti povie Ježiš.*
9. *Nasleduj Ježiša i v bolesti a utrpení.*
10. *Miluj Ježiša v Cirkvi.*

Text: Šimon Stančík, diakon

Foto: TK KBS / Peter Zimen

Naučil sa oslovit' hluchých

Sv. Filip Smaldone

V čase svojich kňazských štúdií stretol Filip Smaldone matku, ktorá nedokázala utíšiť svojho syna. „Prečo neprestáva plakať?“ spýtal sa jej. „Je hluchý. Nikto mu nedokáže pomôcť,“ vysvetlila mu úbohá matka. Toto stretnutie ovplyvnilo celý jeho život.

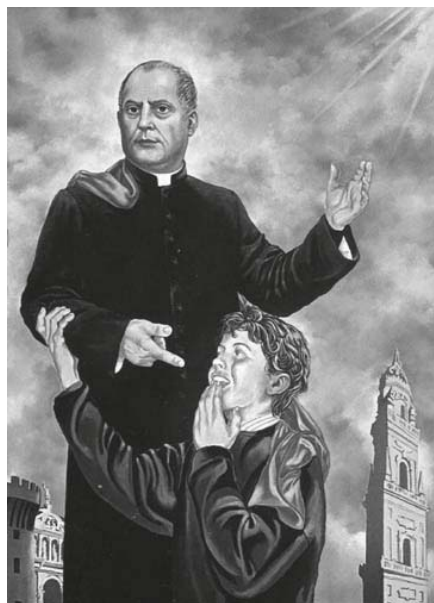
Filip Smaldone sa narodil 27. júla 1848 v Neapole.

Bol to rok veľkých nepokojov, kedy celou Európou otriasali revolúcie a i rozdrobené Taliansko sa pokúšalo o svoje zjednotenie. Filip bol najstarším zo siedmich detí. A hoci jeho rodina bola spätá s francúzskou vládnuou

dynastiou Bourbonovcov a vďaka nepokojom stratila svoj vplyv i majetok, politika ho nezaujímal. Ako pätnásťročný začul Kristovo volanie a rozhodol sa ho nasledovať.

Charitatívna činnosť

Už ako študent sa Filip venoval charitatívnej práci. Stretnutie s matkou

nepočujúceho chlapca ho však inšpirovalo sústrediť svoju pozornosť najmä na hluchonemých, ktorí boli v Neapole vysunutí na okraj spoločnosti. Svoje študijné povinnosti kvôli nim zanedbával natoľko, že sa mu kardinál rozhodol neudelit' kňazské svätenie.

Filip sa preto z neapolskej presunul do menšej diecézy Rossano Calabro. Tamojší arcibiskup Pietro Cilento si jeho prácu veľmi vážil. Dovolil mu ďalej pôsobiť medzi hluchonemými v Neapole a popri tom študovať.

V roku 1871 bol Filip vysvätený za kňaza. Naďalej pôsobil v Neapole. Venoval sa činnosti katechéty i duchovného pastiera, starajúceho sa o chorých, ktorí nemohli opustiť svoje domovy. V čase morovej epidémie sa i on sám nakazil touto nebezpečnou chorobou. Svoje uzdravenie pripisoval príhovoru Madony z Pompejí a bol je zaň až do konca života vdáčný.

Misie

Po svojom uzdravení začal Filip premýšľať o odchode na misie. Spoved-

ník ho však ubezpečil, že jeho najväčšou misiou je práve práca medzi hluchonemými. Filip teda zostal v Neapole a ďalej pracoval so sluchovo hendikepovanými ľuďmi.

Tradičné metódy práce s nepočujúcimi sa postupne ukázali byť neúčinné, a tak Filip začal prevádzať smelé pedagogické experimenty. Zriadil pre hluchonemých špeciálne pedagogické stredisko a neskôr i ústav. Stal sa aj zakladateľom novej rehole - Kongregácie saleziánok Najsvätejšieho Srdca. Sestry sa pod jeho vedením začali venovať nielen hluchonemým, ale i nevidiacim deťom. Zriaďovali špeciálne školy s internátmi, kde boli hendikepované deti pripravované na samostatný život.

Peklo zúri

Vo svojom živote sa Filip stretol s mnohými ťažkosťami a komplikáciami, ktoré mu spôsobovali nielen svetské, ale i cirkevné inštitúcie. Neustále si však opakoval, že tam, kde sa deje čosi dobré, peklo zúri - a zostával pokojný. Výsledkom jeho

práce bola okrem iného i Eucharistická liga kňazov a laikov, združujúca sa okolo Najsvätejšej sviatosti.

Najmä hluchonemým v Neapole daroval to, čo predtým nemali. Opäť nadobudli svoju tvár, meno - i budúcnosť.

Filip Smaldone zomrel 4. júna 1923. Blahorečený bol v roku 1996, svätorečený v roku 2006. Tento pokrokový svätec vďaka životu zakotvenému v modlitbe dokázal toho veľa.

Pripravila: Petra Humajová
Životopisné údaje: Ž. Podtejski:
Sol' zeme a svetlo sveta 4;
www.zivotopisysvatych.sk
www.cichysandomierz.pl

Liturgické okienko

9. máj 2013 - Nanebovstúpenie Pána (prikázaný sviatok)

Č1 - Mužovia Galilejskí, čo stojíte a hľadáte do neba? Sk 1, 1-11

R - Pán vystupuje do neba za hlaholu poľnice. Ž 47

Č2 - Kristus totiž nevošiel do Svätyne, ale do samého neba. Hebr 9,24-28

Ev - „Tak je napísané, že Mesiáš bude trpieť a tretieho dňa vstane z mŕtvych a v jeho mene sa bude všetkým národom, počnúc od Jeruzalema, hlásať pokánie na odpustenie hriechov. Vy ste toho svedkami. Hľa, ja na vás zošlem, čo môj Otec prisľúbil. Preto zostaňte v meste, kým nebudete vystrojení mocou z výsosti!“
Lk 24,46-53

12. máj 2013 - 7. veľkonočná nedeľa

Č1 - Vidím otvorené nebo a Syna človeka stát' po pravici Boha. Sk 7,55-60

R - Pán kraluje, Najvyšší na celej zemi. Ž 97

Č2 - Ja som Alfa a Omega, Prvý a posledný, Počiatok a Koniec.

Zjv 22,12-14.16

Ev - Ježiš pozdvihol oči k nebu a modlil sa: „Svätý Otče, neprosím len za nich, ale aj za tých, čo skrze ich slovo uveria vo mňa, aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslal...“
Jn 17,20-26

19. máj 2013 - Nedeľa Zoslania Ducha Svätého

Č1 - Všetkých naplnil Duch Svätý a začali hovoriť inými jazykmi... Sk 2,1-11

R - Pane, zošli svojho Ducha a obnov tvárnosť zeme. Ž 104,1-34

Č2 - Veď všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Božími synmi. Rim 8,8-17

Ev - Ježiš povedal svojim učeníkom: „Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania. A ja poprosím Otca a on vám dá iného Tešiteľa, aby zostal s vami naveky. Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídeme k nemu a urobíme si uňho príbytok. Kto ma nemiluje, nezachováva moje slová. A slovo, ktoré počujete, nie je moje, ale Otcovo, toho, ktorý ma poslal...“
Jn 14,15-16.23b

26. máj 2013 - 8. nedeľa cez rok - Najsvätejšej Trojice

Č1 - Od večnosti som ustanovená, od počiatku, prv ako povstal svet.

Prís 8,22-31

R - Pane, náš Vládca, aké vznešené je tvoje meno na celej zemi. Ž 8, 4-9

Č2 - Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého.

Rim 5,1-5

Ev - „Ešte veľa vám mám toho povedať, ale teraz by ste to nezniesli. Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy, lebo nebude hovoriť sám zo seba, ale bude hovoriť, čo počuje, a zvestuje vám, čo má prísť. On ma oslávi, lebo z môjho vezme a zvestuje vám. Všetko, čo má Otec, je moje. Preto som povedal, že z môjho vezme a zvestuje vám.“ Jn 16, 12-15

30. máj 2013 - Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi (prikázaný sviatok)

Č1 - Nech Abrama požehná najvyšší Boh, ktorý stvoril nebo i zem.

Gn 14,18-20

R - Kriste, ty si kňaz naveky, podľa radu Melchizedechovho. Ž 110

Č2 - A tak vždy, keď budete jesť tento chlieb a piť tento kalich, zvestujete Pánovu smrť, kým nepríde.

1Kor 11,23-26

Ev - Ale on povedal svojim učeníkom: „Usad'te ich v skupinách asi po päťdesiat!“ Urobili to a všetkých usadili. Potom vzal päť chlebov a dve ryby, pozdvihol oči k nebu, dobrorečil nad nimi, lámal ich a dával svojim učeníkom, aby ich predkladali zástupu. I jedli a všetci sa nasýtili, ba ešte sa nábieralo dvanásť košov odrobín, čo po nich zostali.

Lk 9,11b-17

Pripravila A. Karaková

Blahoželenie

Touto cestou gratulujeme pátrovi **Vojtechovi Dávidovi**, piaristovi, ktorý pôsobil v Prievidzi a 12. apríla oslávil svoje šesťdesiate narodeniny.

Značne sa zaslúžil o obnovu interiéru Kostola Najsvätejšej Trojice v Prievidzi, o rekonštrukciu svätostánku a o mnoho iného. Ochotne vysluhoval sviatosť zmierenia farníkom, zamestnancom školy a žiakom, ktorých tiež vyučoval náboženstvo. Za všetku námahu i duchovnú oporu mu vyslovujeme v modlitbách úprimné Pán Boh zaplať.

Milý páter, prajeme Vám dobré zdravie a vyprosujeme hojnosť Božích milostí v ďalšom kňazskom živote!

S úctou Vaši Prievidžania

Spomienka

Nebolo lieku, drahá mamička. Tolko si chcela žiť a lásku rozdávať. V náručí Márie si odišla, naša najmilšia. S vďakou nám cez modlitbu zlatou mamou v srdciach zostávaš.

Dňa 2. mája sme si pripomenuli 35. výročie, kedy si Pán povolal domov do večnosti našu mamu **Máriu Vavrovú**, rodáčku z Ľuborče.

S láskou v modlitbách spomína šesť detí s rodinami.

5/13

Farská kronika

od 26. februára 2013

do 25. marca 2013

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Diana Gabriela Gajdošíková
Roderi Ivaška
Barbora Klátiková
Tomáš Klátik
Martin Lenarth
Sofia Moravčíková
Chiara Moravčíková
Juraj Rybár
Vanesa Smitková
Timea Tomášová
Patrik Vida
Mia Anna Bališová
Gréta Lujza Krajčiová
Erich Lacko

**Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:**

Marek Šmýkal a Monika Čaladiková
Roman Štanga a Nadežda Libová
Tomáš Korec a Miroslava Červenáková
Jozef Horčíčák a Silvia Gavačová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zomrelými:**

Ján Foltán, 65 r.
Božena Trnová, 83 r.
Rozália Marcibálová, 82 r.
Pavel Tomko, 94 r.
Terézia Koledová, 71 r.
Anna Veliková, 83 r.
Mária Bolfová, 86 r.
Ján Michal, 54 r.
Vladimír Perniš, 60 r.
Jozef Brand, 55 r.
Bohumila Važanová, 85 r.
Ervín Šebesta, 80 r.
Marek Celláry, 92 r.
Róbert Vaňo, 37 r.
Jozef Moravčík, 69 r.
Marta Šimuneková, 78 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mgr. Martin Dado, dekan

Zodpovedný redaktor, sadzba:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

M. Melicherčíková, A. Gálová,
A. Karaková, Mgr. E. Blašková

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná strana - Pavel

Melicherčík, str. 2, 11 a 23 - M.

Melicherčíková, zadná strana

- A. Vlčko

Tlač: PATRIA l., spol. s r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciamy.

Ako v nebi, tak i na zemi

Svedectvo lásky a jednoty na Zemi bolo zjavené aj 3. mája 2013 na live nahrávaní CD kapely GodKnows. Spoločenstvo PIAR v spolupráci s priateľmi zo spoločenstva SP zo Sliača pripravili večer uctievania v Dome kultúry v Prievidzi a počas chvál a slova sa opäť viac odhalila krása a zmýšľanie Božieho srdca.

-ak-

**VIGÍLIA
TURÍC**

“VŠETKÝCH NAPLNIL
DUCH SVÄTÝ ...”
(SK 2, 4)

KEDY: 18. Máj 2013 19.45 - 21.00
KDE: Farský kostol sv. Bartolomeja v Prievidzi
ČO: Modlitba za druhých
Božie Slovo
Spev

Pozývajú mladí z PD a BO dekanátu

Bez jednoty je to v ťahu :)

Hodová slávnosť v Necpaloch

21. apríl 2013

